מתני' הכותב שתי אותיות בהעלם אחד חייב כתב בדיו בסם בסיקרא בקומוס ובקנקנתום ובכל דבר שהוא רושם על שני כותלי זויות ועל שני לווחי פינקס והן נהגין זה עם זה חייב הכותב על בשרו חייב המסרט על בשרו ר' אליעזר מחייב חטאת וחכמים פוטרין כתב במשקין במי פירות באבק דרכים באבק הסופרים ובכל דבר שאינו מתקיים פטור לאחר ידו ברגלו בפיו ובמרפיקו כתב אות אחת סמוך לכתב וכתב על גבי כתב נתכוון לכתוב חי"ת וכתב ב' זיינין אחת בארץ ואחת בקורה כתב על ב' כותלי הבית על שני דפי פנקס ואין נהגין זה עם זה פטור כתב אות אחת נוטריקון ר' יהושע בן בתירא מחייב וחכמים פוטרין: **גמ'** דיו דיותא סם סמא סקרא אמר רבה בר בר חנה סקרתא שמה קומוס קומא קנקנתום אמר רבה בר בר חנה אמר שמואל חרתא דאושכפי: ובכל דבר שהוא רושם: לאתויי מאי לאתויי הא דתני רבי חנניא כתבו במי טריא ואפצא כשר תני ר' חייא כתבו באבק בשחור ובשיחור כשר: המסרט על בשרו: תניא אמר להן רבי אליעזר לחכמים והלא בן סטדא הוציא כשפים ממצרים בסריטה שעל בשרו אמרו לו שוטה היה ואין מביאין ראיה מן השוטים: כתב אות אחת סמוך לכתב: מאן תנא אמר רבא בר רב הונא דלא כר' אליעזר דאי ר' אליעזר האמר אחת על האריג חייב: כתב על גבי כתב: מאן תנא א"ר חסדא דלא כר' יהודה דתניא הרי שהיה צריך לכתוב את השם ונתכוין לכתוב יהודה וטעה ולא הטיל בו דלת מעביר עליו קולמוס ומקדשו דברי ר' יהודה וחכמים אומרים אין השם מן המובחר תנא כתב אות אחת והשלימה לספר ארג חוט אחד והשלימה לבגד חייב מאן תנא אמר רבא בר רב הונא ר' אליעזר היא דאמר אחת על האריג חייב רב אשי אמר אפילו תימא רבנן להשלים שאני א"ר אמי כתב אות אחת בטבריא ואחת בציפורי חייב כתיבה היא אלא שמחוסר קריבה והתנן כתב על שני כותלי הבית ועל שני דפי פנקס ואין נהגין זה עם זה פטור התם מחוסר מעשה דקריבה הכא לא מחוסר מעשה דקריבה תנא הגיה אות אחת חייב השתא כתב אות אחת פטור הגיה אות אחת חייב אמר רב ששת הכא במאי עסקינן כגון שנטלו לגגו של חי"ת ועשאו שני זיינין רבא אמר כגון שנטלו לתגו של דל"ת ועשאו רי"ש תנא נתכוון לכתוב אות אחת ועלו

מתני' על שני כותלי זויות. אחת במזרח ואחת בצפון סמוכות זו לזו במקצוע: **על שני לוחי פנקס.** פנקס של חנוונים כעין אותן של סוחרים[ו] שיש להם לוחים הרבה מקוקין וטוחין בשעוה: **על שני לוחי פנקס.** רבותא אשמועינן דאע"ג דלאו אלוח אחד הם אם נהגין ונקרין זה עם זה שכתובין על שני ספתי הלווחין סמוכים זה לזה חייב: **הכותב על בשרו.** בדיו: **המסרט.** במכתב או בסיד[א]: **במשקין.** כמו מי תותים שמשחירין: **או במי פירות.** כל פירות: **באבק דרכים.** בטיט. לשון אחר באבק דרכים באצבעו שרט כמו אותיות בעפר נגוב: **באבק הסופרים.** עפרורית של קסת הסופר: **לאחר ידו.** בגב ידו שאחז הקולמוס באצבעותיו והפך ידו וכתב: **מרפיקו**[א]. אציל ידיו: **כתב אות אחת סמוך לכתב.** אצל אות הכתובה זיוג אות להשלימה לשתים: **כתב ע"ג הכתב.** העביר הקולמוס על אותיות הכתובים ככר ומדשם: **נתכוון לכתוב חי"ת.** ודילג הקולמוס ולא נראה הגג של חי"ת אלא שני הרגלים ונראה כשני זייני"ן: **על שני כותלי הבית.** שאינו במקצוע: **על שני דפי פנקס.** שעשוי עמודים כמגילה וכתב אות בעמוד זה ואות בזה ואינו יכול לקרבן אלא אם כן יחתוך הפסק שביניהם וה"ה לכותלי הבית רחוקין זה מזה. ותנא ברישא שני כותלי הבית דסתמא אין נהגין זה עם זה והדר תנא שני דפי פנקס וה"ה לכותלי הבית ולא זו אף זו קתני: **כתב אות אחת על שם נוטריקון.** שעשה סימן נקודה עליה לומר שלהבין בה תיבה שלימה כתבה: **גמ' סמא.** אורפימינ"ט: **סקרא.** איטמנ"א צבע אדום שצובעין בה תריסין: **קומא.** גומ"א שרף אילן: **חרתא דאושכפי.** ארמינ"ט: **כתבו.** לגט: **במי טריא.** י"א מין פרי וי"א מי גשמים: **אפצא.** מי עפצים גל"ש: **באבר.** בעופרת ומשחיר כשהוא משפשף עופרת על הקלף: **בשחור.** פיחם: **שיחור.** אדרמינ"ט: **הוציא כשפים.** שלא היה יכול להוציאן כתובים שהיו החרטומין בודקין כל היוצאים שלא יוציאו כשפים ללמדם לבני מדינה אחרת: **שוטה היה.** שטות היה בו לעשות מה שאין דרך בני אדם עושים ומסר נפשו על הדבר[ג]: **א' על האריג.** חוט א' ארג על קצת אריג: **וטעה ולא הטיל בו דלת.** ונמצא שם נכתב במקומו אבל לא בכוונה: **מעביר עליו קולמוס.** לכוונת שם על כל אותיותיו כאילו הוא כותבו: **והשלימה לספר.** אות אחרונה של אחת מכ"ד ספרים: **מחוסר מעשה דקריבה.** אינו מקרבן אלא על ידי קלילה המפסיק ביניהן. וכי קאמר רב אמי כגון כתב אחת על שפת לוח זו בטבריה ואחת על שפת לוח זו בצפורי ואתה יכול לקרבן שלא במעשה אלא קריבה בעלמא: **ועשאו שני זיינין.** והספר לכך צריך: **רבא אמר כגון שנטלו לתגא דדלי"ת.** דלא הוי אלא הגהת אות אחת ובדבר מועט חייב הואיל וזהו תיקון הספר (ה)דאסור לאדם לשהות ספר שאינו מוגה משום אל תשכן באהליך עולה (איוב יא) והוה ליה ככתב אות אחת והשלימה לספר דאמרן לעיל דחייב ואפי' לרבנן: ועלו

נתכוון לכתוב ח' וכתב שני זיינין. וא"ת מאי איריא נתכוון לכתוב ח' דלא נעשית מחשבתו אפילו נתכוון לכתוב ז' אחד וכתב שני זיינין פטור כמו נתכוין לזרוק ב' וזרק ד' (לעיל דף עג.) וכן קשה אברייתא דמייתי בגמרא נתכוין לכתוב אות אחת ועלו בידו שתים חייב אמאי חייב מ"ש מנתכוין לזרוק שתים וזרק ד' וי"ל דמיירי כגון שהיה צריך לכתוב שתי אותיות איזה שתי אותיות שיהיו דהשתא נתכוון לדבר איסור וגם נעשית מחשבתו ואפילו הכי פטור כדמפרש בגמ' משום דבעי זיוני וא"ת מאי איריא נתכוין לכתוב חי"ת אפי' נתכוין לכתוב שני זיינין וכתב בלא זיון פטור וי"ל דנקט נתכוין לכתוב ח' לרבותא דדוקא כתב שני זיינין דבעי זיון פטור אבל כתב שתי אותיות אחרות דלא בעו זיון חייב ואע"ג דהשתא מיהא לאחת הוא דמתכוין: **שיחור.** פירש רש"י איידרמנ"ט ואין נראה דאמאי הוה קרי ליה רבי חייא בל"א ולא נקט ליה בלשון (ע)מתני': **בן סטדא.** *אור"ת דהא בן סטדא דאמרינן הכא דהוה בימי פפוס בן יהודה דהוה בימי רבי עקיבא כדמוכח בפרק בתרא דברכות (דף סא:): **אמר** רב חסדא ד"א כר' יהודה. וא"ת רב אחא בריבי יעקב דקאמר אהיא דקאמר רב חסדא בפ' שני דגיטין (דף כ.) גט שכתבו שלא לשמה והעביר עליו קולמוס לשמה באנו למחלוקת ר' יהודה ורבנן דתניא נתכוין לכתוב כו' ודחי רב אחא בר יעקב דלמא לא היא ע"כ לא קאמרי (ג) התם גבי תורה אלא משום זה אלי ואנוהו אבל גבי גט מודו א"כ מתני' דהכא כמאן אתיא וי"ל דדוקא בגט שהיה כתוב שלא לשמה הוי כתב עליון כתב לכולי עלמא שהאחרון מתקן יותר מן הראשון שעושהו לשמה אבל כשאין כתב העליון מתקן כלום לכ"ע לא הוי כתב ובהכי מיירי מתני' ואתיא ככ"ע ורב חסדא דקאמר הכא דמתני' אתיא דלא כר"י לטעמיה דקאמר התם גבי גט באנו למחלוקת ר"י ורבנן ומשמע ליה דמתני' דהכא בכל ענין איירי אפי' כשמתקן בכתב האחרון אבל לרב אחא בר יעקב ע"כ מתני' לא איירי בכל ענין דבגט לא מלי איירי: **התם** מחוסר מעשה. בפרק כל המנחות באות מצה (מנחות דף נו.) בהניח בשר על גבי גחלים וגללה בו כגרוגרת בשני מקומות איכא מאן דמחייב ואיכא מאן דפטר מאן דמחייב סבר דלא דמי לכתב על שני כותלי הבית שאין מזיק שם חסרון קריבה כמו כאן: והתניא

עין משפט נר מצוה

כה א מיי' פי"א מהל' שבת הל' טו סמג לאוין סה:
כו ב מיי' שם הל' יח:
כז ג ד שם הלכה טו:
כח ה שם הלכה טו טוש"ע א"ח סי' שמ סעיף ד ה:
כט ו מיי' שם הל' יד:
ל ז שם הלכה יח:
לא ח שם הלכה יג:
לב ט מיי' פ"ד מהל' גירושין הלכה ג סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קכה סעיף ג:
לג י מיי' שם הלכה ח טוש"ע שם סעיף ג:
לד כ מיי' פ"א מהל' תפילין הלכה טו טוש"ע י"ד סי' רעו סעיף יב [ועיין בב"י]:
לה ל מיי' פי"א מהל' שבת הלכה טו:
לו מ מיי' פ"ט מהל' שבת הלכה יח:
לז נ מיי' פי"א שם הלכה יב:
לח ס שם הלכה יג:

◆

מוסף רש"י

סמא. זרניך בלשון קודש, אורפימינט"י בלע"ז (מגילה יח.). **סקרתא.** צבע אדום שקורין מיניא"ו (גיטין יט.). **חרתא דאושכפי.** סם שצובעין בו מנעלים שחורים (מגילה יט.). **במי טריא.** מי גשמים, לשון אחר, מי טריא מים שבורים בו פרי שהוא כעין עפצים, גל"ש בלע"ז (גיטין יט.). **באבק.** גירסת רש"י באבר, שסף העופרת במים ומשחירים (שם). **בשחור.** פחמין (שם). **ובשיחור.** חרתא דאושכפי (שם).

הדרן עלך הבונה

ונתכוין לכתוב יהודה. שהיה טועה וסבור שצריך לכתוב יהודה (גיטין כ.). **וטעה ולא הטיל בו דלת.** הרי השם כתוב אלא שהוא שלא לשמו (שם, ובכ"י שם כ.). **מעביר עליו קולמוס.** לשמו (שם ד.).

◆

רבינו חננאל

כתב אות אחת סמוך לכתב, כגון שהיה כתוב נו"ן וכתב תחתיו חי"ת, אף על פי כן נמצא בה והנה שם כתוב פטור הוא, ודלא כר' אליעזר דאמר האורג חוט אחד על האריג חייב. אבל אם היתה מזוזה חסרה אות [אחת] או ספר היה חסר אות [אחת] והשלימו, אע"פ שלא כתב אלא אות אחת [וסמוך לכתב] חייב ואפילו לרבנן, דקי"ל להשלים שאני. פי' טריא, [דיו העשוי] בני ספסגין שהיה ידוע באותה העת. קומא, שרף, דגרסינן בפרק הראשון כל השרפין יפין לדיו ושרף קטף מן המובחר. אבר, (ו)עופרת. שיחור, כלי ברזל שמשרפו, שחור בלשון ישמעאל אל סבאג ואל כוראי. מעשה רבן סטדא שהוציא כשפים ממצרים בשריטה על בשרו, אמרו לו שוטה הוא ואין מביאין ראיה מן השוטים. אבו מרים מגדלא נשיא בועל פנדירא. כתב ע"ג כתב פטור, אוקמה רב חסדא דלא כר' יהודה, דאי ר' יהודה הא כתיבה מעליא היא דאמר מעביר עליו קולמוס ומקדשו. ירושלמי תני עדים שאין יודעין

מסורת הש"ס

א) ס"א ר' יהושע פוטר, ב) מגילה יח: גיטין יט., ג) ג"ז שם בגיטין, ד) [תוספתא פי"ב], ה) [חולין קח: נדה ל:], ו) בן סטדא בן פנדירא הוא אמר רב חסדא בעל סטדא בועל פנדירא בעל פפוס בן יהודה הוא אמו סטדא אמו מרים מגדלא נשיא הוא כדאמרי בפומבדיתא סטת דא מבעלה, [תוספות הש"ס], ז) [לקמן קה. וש"נ], ח) גיטין כ. נד: [מס' סופרים פ"ה הלכה ג], ט) ב"י רבה וכ"ה בחדושי הר"ן לקמן קה., י) [כריתות יט:], כ) [ע' תוס' מנחות סט: ד"ה דמתניתין], ל) בס"ח: גלמים, מ) במ"ח: כפורה, נ) בעל סטדא בועל פנדירא, ונקרא על שם בעל אמו לפ"ש שהוא היה ממזר, [תוספות הש"ס], ס) [כתובות יט:], ע) [ע' תוס' גיטין יט. ד"ה קנקנתום].

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מרפקו. נ"ב ע"ל בר"פ המצניע דף צב ע"א וכמ"ש התוס': (ב) תוס' ד"ה אמר רב חסדא וכו' ע"כ לא קאמרי רבנן התם:

◆

גליון הש"ס

גמ' א"ר אמי כתב אות אחת בטבריא. עיין לעיל דף פ ע"ב תוס' ד"ה בהעלם אחד: תוס' ד"ה בן סטדא. עי' בפסק"ד קמא ע"ד. ועיין תוס' חגיגה דף ד' ע"ב ד"ה הוה שכיח:

◆

לעזי רש"י

אורפימינ"ט. צבע צהוב (עשוי מזרניך גפ"ר).
איטמנ"א [מיני"א]. מיניום, עופרת אדומה.
גומ"א. שרף (של אילן).
ארמינ"ט [אדרימינ"ט]. סולפט מתכת, ויטריול.
גלי"ש. עפץ בלוט.
אדרימינ"ט. סולפט מתכת, ויטריול.

◆

רבינו חננאל (המשך)

בשיש כותב ואחת בשיש בוחק. א"ר אמי כתב אות אחת בטבריא ואות אחת בצפורי חייב, כתיבה היא אלא שמחוסרת קריבה. זה שמשמענו פירוש זה כגון שכתב בקרקע בטבריא ש"ן ובקרקע כנגדו בצפורי [ם"ס] חייב, מ"ש כתיבה [היא] שהרי כתב ב' אותיות והן שם אלא שמחוסרות קריבה. כלומר אין שם חסר דבר במלאכה אלא אילו האריך המ"ם עד שיקרבנו לשי"ן הרי נתחבר הדבר, אע"פ שגם עתה המכוון זה האות כנגד זה האות קורא השם הנכתב מחוסר קריבה הוא. ואקשינן והתנן על ב' דפי פינקס ואין נהגין זה עם זה פטור, ופרקינן התם לגבי הפינקס מחוסר מעשה קריבה, כלומר צריך מעשה לקרב דפי הפינקס שהוא מעשה אחר זולתי מעשה הכתיבה, ואם לא קירבה ילא כלים הוא, שאין שם ב' אותות, ואם תאמר גם זה צריך להאריך האות האחת ולקרבה לחברתה להיותן נקראות יחדיו. לא דמי הא להא, דהתם כבר האות כתובה היא, מאי אמרת היא קטנה ורוצה לעשות גדולה, בין קטנה לגדולה לא איכפת לן, לפיכך כתיבה [היא] וחייב. תנא הגיה אות אחת חייב. ואקשינן השתא כתב אות אחת פטור, הגיה חייב. ופריק רבא כגון שהיה ספר שהיה חסר לדר"ש ובא להגיהו שנטלו לתגיה של דל"ת ועשאו רי"ש והשלימו לספר, דקי"ל כתב אות אחת להשלים ספר הכל חייב. וי"א כיון שנטלו לתגו של דל"ת מתקן וכתבו ר"ש. ודברי אביי פשוטין הן. תנא נתכוון לכתוב אות אחת

לחתום, אמר ריש לקיש רושם להם בסיקרא והן חותמין בדיו, או רושם להם בדיו והן חותמין בסיקרא. א"ל ר' יוחנן וכי מפני שאנו עוסקין בהלכות שבת נתיר אשת איש, אלא מקרע להן נייר חלק ומניחו להן הקרע. א"ר חייא בר אבא אילין בני מדינתא ערימין סנין בדבבי רמי מכתבין לחבריה כתיב ליה במי מילין ומשדר לחבריה, והוא שפיך עליה דיו שאין בו עפץ וקליט מקום הכתב. עשה כן בשבת מהו. ר' יוחנן ור"ל דאמרי תרוויהו דיו ע"ג סיקרא או סיקרא ע"ג דיו חייב ר' יצחק אמר חייב שתים. אתא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones